

tiệc tẩu tẩu thì nên mời tăng sĩ tới tụng kinh siêu thoát, rồi lo tống táng chu đáo, như vậy là đại ca tận tâm tận lực rồi, tẩu tẩu cũng được mát lòng mát dạ. Lời tôi nói thật, xin đại ca nghĩ lại.

Tây Môn Khánh nghe Bá Tước nói xong thì không khóc nữa, sai gia nhân đem trà lên, lại bảo Đại An:

- Người vào trong bảo lo đem đồ ăn lên đây ta cùng Tạ gia, Ứng gia và Ôn sư dùng.

Bá Tước hỏi:

- Vậy từ sáng tới giờ đại ca chưa ăn uống gì sao ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Thì từ lúc Nhị ca về nhà, tôi cứ bấn loạn cả lên, sau đó thì Lục nương tôi từ trần, đã ăn uống gì đâu.

Bá Tước bảo:

- Vậy thì không được, tẩu tẩu như cái cành cái lá, mà đại ca như cái thân cái gốc, phải ăn uống đầy đủ để lo việc. Người chết thì đã chết rồi, nhưng người sống thì phải sống chứ.

Thật là:

Lời kia giảm mỗi đoạn trường

Lời kia giảm bớt sầu thương cho người.

Tây Môn Khánh nghe Bá Tước khuyên giải, cũng nguôi ngoai đôi phần.

HỒI 64

RỘN RỊP MA CHAY

Tây Môn Khánh nhờ Bá Tước khuyên giải nên cũng tạm khuấy khỏa, đang trò chuyện thì hai anh em Ngô Đại cữu và Ngô Nhị cữu tới phân ưu. Hai người làm lễ trước bàn thờ Bình Nhi rồi mới vái chào Ứng Bá Tước và trò chuyện cùng mọi người.

Trong khi đó Đại An vào trong thưa với Nguyệt nương:

- Đó, Đại nương thấy không ? Tôi nói có sai đâu. Đại nương không tin, nhưng thử hỏi tại sao Ứng Nhị gia chỉ tới nói vài câu là gia gia sai đem đồ ăn ra ?

Kim Liên bảo:

- Thằng giặc chết đâm này gồm lắm, gia gia đi đâu cũng có nó đi theo, hèn gì nó chẳng hiểu tính nết gia gia.

Đại An cười:

- Tôi theo hầu gia gia từ lúc tôi còn nhỏ, nay lại không biết rõ bụng dạ của chủ hay sao.

Nguyệt nương hỏi:

- Có những ai cùng ăn với gia gia ?

Đại An đáp:

- Thì có Ngô Đại cữu và Ngô Nhị cữu mới tới, lại có Ôn sư phụ, Ứng Nhị gia, Hàn quản lý và cậu Kính Tế, kể luôn gia gia là tám người tất cả.

Nguyệt nương bảo:

- Cậu Kính Tế thì để mời vào trong này ăn được rồi, việc gì phải ngồi ở ngoài đó.

Đại An thưa:

- Cậu ấy đã ngồi rồi, mời vào e không tiện.

Nguyệt nương dặn:

- Người bảo mấy đứa nó vào bếp đem đồ ăn lên, còn người thì đem riêng cháo cho gia gia ăn, sợ là gia gia mệt, không nên ăn đồ nặng.

Đại An đáp:

- Gia nhân ở nhà còn ai đâu, gia gia sai đi báo tang hết rồi. Vương Kinh thì được sai tới nhà Trương thân gia để mượn cái gì đó...

Nguyệt nương hỏi:

- Thế còn thằng Thư Đồng đâu, không sai nó làm thì để làm gì?

Đại An đáp:

- Thư Đồng thì đang cùng Họa Đồng đứng hầu bên linh cữu để lo việc nhang đèn. Xuân Hồng thì gia gia sai đi đổi lụa vì cho là không phải thứ lụa tốt, bây giờ phải đổi lấy thứ lụa sáu tiền một xấp để may tang phục.

Nguyệt nương bảo:

- May tang phục thì dùng thứ lụa năm tiền một xấp là được rồi. Việc gì còn phải đi đổi nữa. Nhưng thôi, bây giờ người phải gọi thêm Họa Đồng hay đứa nào cùng người đem đồ ăn lên chứ, để gia gia đợi mãi sao đây?

Đại An lui ra cùng Họa Đồng dọn bàn bưng đồ ăn lên. Mọi người đang ăn uống thì Bình An vào thưa:

- Hạ Đê hình sai lính hầu tới để giúp việc.

Nói xong đưa thiếp của Hạ Đê hình lên. Tây Môn Khánh xem xong bảo:

- Lấy ít tiền thưởng cho họ, rồi bảo viết thiếp cảm tạ Hạ lão gia.

Mọi người ăn xong, Đại An và Họa Đồng dọn dẹp bát đĩa thì Lai Bảo dẫn họa sư Hàn tiên sinh tới.

Chủ khách thì lễ xong, Tây Môn Khánh bảo:

- Phiền tiên sinh vẽ cho một bức truyền thần.

Hàn tiên sinh đáp:

- Xin vâng.

Ngô Đại cứu bảo:

- Nên vẽ ngay đi, chậm trễ e rằng dung nhan thay đổi mất.

Hàn tiên sinh đáp:

- Không sao, tôi xin bắt đầu ngay.

Tây Môn Khánh mời uống trà. Bồng Bình An vào báo:

- Hoa đại cứu tới.

Hoa đại cứu tới trước linh sàng lay khóc một hồi, rồi thì lễ và cùng mọi người trò chuyện, đoạn hỏi:

- Lục nương đi vào giờ nào vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Đúng giờ Sửu. Trước đó còn nói chuyện với tôi tỉnh táo lắm. Nhưng lúc tôi vừa chớp mắt ngủ được chút thì a hoàn tới báo là tiểu thiếp tôi đã đi rồi.

Hoa đại cứu thấy Hàn tiên sinh ngồi bên, đằng sau có tiểu đồng cầm giấy bút và giá vẽ bên hỏi:

- Dượng định cho truyền thần đây à?

Tây Môn Khánh ứa lệ đáp:

- Tôi yêu quý nàng lắm, nay nàng khuất đi rồi thì tôi muốn có hình ảnh của nàng để thỉnh thoảng ra vào nhìn cho đỡ nhớ.

Nói xong sai gia nhân mở các cửa bên trong cho người vào chỗ đặt linh sàng. Hàn tiên sinh xin phép mở vải che mặt Bình Nhi ra, thấy nàng tuy bệnh lâu ngày nhưng nhan sắc không giảm sút, nét mặt bình thản như còn đang sống. Má còn tươi, môi còn hồng, dung nhan vẫn thập phần khả ái. Tây Môn Khánh nhìn mặt Bình Nhi, lại không nén nổi xúc động, che mặt mà khóc. Hàn tiên sinh chuẩn bị đồ nghề. Bá Tước bảo:

- Tiên sinh à, đây là Lục nương đã khuất rồi mà dung nhan còn như vậy đó, tiên sinh không biết chứ lúc sinh thời, dung nhan còn muôn phần diễm lệ hơn nhiều.

Hàn tiên sinh nói:

- Dạ, điều đó chúng tôi đã biết.

Đoạn quay sang Tây Môn Khánh:

- Dám hỏi lão gia, có phải ngày mồng một tháng năm vừa

rồi, phu nhân đây có tới dâng hương tại Nhạc miếu phải không? Nếu đúng thì hôm đó tôi đã có hân hạnh diện kiến.

Tây Môn Khánh đáp:

- Đúng vậy đó, ngày ấy tiểu thiếp tôi còn đẹp lắm. Tiên sinh cố nhớ lại mà vẽ giùm một bức thật lớn chỉ có khuôn mặt, và một bức bán thân. Tiên sinh dụng tâm giùm cho, tôi xin tặng mười lạng bạc và một xấp lụa quý.

Hàn tiên sinh đáp:

- Lão gia dặn, tôi đâu dám chẳng tận tâm.

Nói xong, dụng giá vẽ, phác họa vài nét bán thân rồi trao cho mọi người coi thử. Mọi người xúm vào coi thì thấy:

Mặt hoa nét ngọc rành rành

Da tuyết hơi thơm thoang thoang.

Mới chỉ vài nét đơn sơ đã rõ ra là một bức họa mỹ nhân, mọi người trầm trồ khen tặng tài danh họa. Tây Môn Khánh bảo Đại An:

- Dem bức họa này vào cho Đại nương coi thử xem có đẹp không, có giống không, có cần sửa đổi gì không.

Đại An vâng lời, cầm bức họa vào đưa cho Nguyệt nương coi rồi thưa:

- Gia gia nói là Đại nương coi thử bức phác họa này xem có đẹp không, và có chỗ nào không giống thì để Hàn tiên sinh sửa lại.

Nguyệt nương coi qua rồi bảo:

- Sao mà vẽ vời quá, người chết giờ này đã đi tới phương nào rồi, còn lưu lại hình ảnh làm gì.

Kim Liên bảo:

- Vẽ hình để lại cho con cháu thờ lạy cũng được chứ gì. Nay mai sáu người chết cả sáu thì vẽ sáu bức truyền thần mà để lại.

Ngọc Lâu coi bức họa rồi nói:

- Đại nương coi này, bức họa thật giống người, cứ y như là lúc Lục muội còn sống ấy thôi. Tuy nhiên có cái miệng chưa được giống lắm.

Nguyệt nương coi lại rồi bảo:

- Góc trán bên trái hơi thấp một chút, mà lông mày Lục

nương cong hơn thế này một chút, nên nói với họa sư là coi kỹ lại mặt Lục nương mà sửa lại cho thật giống.

Đại An nói:

- Hàn tiên sinh lúc trước có được diện kiến Lục nương một lần tại Nhạc miếu rồi, nên mới chỉ phác họa mà đã giống như vậy đó, bây giờ sửa lại cũng dễ.

Đang nói thì Vương Kinh vào thưa:

- Các nương nương coi xong thì cho đem ra để Kiều thân gia coi. Kiều thân gia tới này giờ và đang chờ coi đó.

Đại An bèn cầm bức phác họa ra nói:

- Các nương nương bảo là miệng chưa được giống lắm, góc trán bên trái hơi thấp một chút, lông mày phải cong hơn một chút.

Hàn tiên sinh tiếp lấy bức họa bảo:

- Không sao, để sửa lại là được ngay.

Đoạn loay hoay sửa lại rồi đưa cho Kiều đại hộ xem. Kiều đại hộ coi xong bảo:

- Bức truyền thần này quả là linh động như người sống, có điều là không nói được mà thôi.

Tây Môn Khánh hài lòng lắm, gọi gia nhân đem rượu ra, tự tay rót mời Hàn tiên sinh ba chung, lại sai lấy một xấp lụa quý và mười lạng bạc ra đưa trước, đoạn nói:

- Phiến tiên sinh dụng tâm dùm cho, miễn sao từ nay tới ngày đưa đám mà có là được rồi, một bức chân dung và một bức bán thân, tiên sinh nhớ giùm cho. Rồi phiến tiên sinh tìm cho mấy cái khung thật đẹp.

Hàn tiên sinh đáp:

- Xin lão gia cứ yên tâm, những điều đó tôi đã rõ, lão gia không cần phải dặn.

Lát sau, hai bức phác họa đã vẽ xong, Hàn tiên sinh đập mặt Bình Nhi rồi thu xếp đồ nghề, cáo từ mà về.

Tây Môn Khánh tiễn Hàn tiên sinh ra về rồi trở lại đại sảnh, cùng mọi người ngắm nghía bộ áo quan vừa hoàn tất. Lát sau Kiều đại hộ bảo:

- Hôm nay thân gia nên cho làm tiểu tẩn là hơn.

Tây Môn Khánh đáp:

- Vâng, hôm nay sẽ gọi người làm tiểu liệm, còn đại liệm thì đợi đến ngày mồng ba.

Kiều Đại hộ gặt đầu rồi cáo từ.

Lát sau, mấy người chuyên lo việc tắm liệm tới, Tây Môn Khánh đích thân đứng coi, lại lấy một hạt minh châu bỏ vào miệng Bình Nhi. Lễ tiểu liệm xong xuôi, lớn bé trong nhà tề tựu trước linh sàng mà khóc.

Sau đó Tây Môn Khánh xuất tiền để mua mọi thứ cần dùng cho đám tang. Bá Tước được cử giữ sổ sách chi tiêu về tang lễ. Hàn quản lý được giao cho năm trăm lạng để chi tiêu. Lai Hưng và Bôn Tứ được cử làm chân mua bán vật dụng, đồng thời lo việc cung cấp tiệc tùng đãi khách. Bá Tước, Hy Đại, Ôn Tú tài và Cam quản lý cùng lo việc tiếp đãi những người tới phúng điếu. Thôi Bản chuyên lo nhận và xếp đặt đôi trống. Lai Bảo lo nhà cửa phòng ốc. Xuân Hồng và Họa Đông lo việc hầu hạ đèn hương trên bàn thờ. Những việc lật vật khác cũng được giao phó cho từng người trong nhà. Công việc cất đặt xong xuôi, người nào lo việc nấy.

Hôm đó Tiết Thái giám cũng cho người đem đồ lễ và đôi trống lại phân ưu. Tây Môn Khánh thưởng năm tiền cho gia nhân của Tiết Thái giám, đồng thời sai viết thiệp cảm ơn. Lại cho mười hai vị tăng của chùa Báo Ân tới tụng niệm ngày đêm.

Hoa Đại cữu và Ngô Nhị cữu trò chuyện một lúc rồi cáo từ. Tây Môn Khanh tiễn ra thêm rồi trở vào bảo Ôn Tú tài viết thiệp, đề bốn chữ "Kính phụ yếm thệ", rồi ra ngoài lo đốc thúc gia nhân. Ôn tú tài viết xong, đưa cho Bá Tước coi để hỏi ý kiến, Bá Tước nói ngay:

- Thế này không ổn, dầu sao thì hãy còn Ngô Đại nương là chính thất, làm vậy e thiên hạ dị nghị, mà Ngô Đại cữu chắc cũng không vui. Để rồi tôi sẽ nói lại.

Mọi người giúp Tây Môn Khánh lo việc, đến tối mới ai về nhà nấy. Hôm đó, Tây Môn Khánh sai kê một cái giường nhỏ gần linh sàng để nằm ngồi nghỉ ngơi, dùng bình phong che khuất đi, chỉ cho Thư Đông và Xuân Hồng hầu hạ, không cho người nào lai vãng.

Cứ sáng sớm thì Tây Môn Khánh vào phòng Nguyệt nương rửa mặt và ăn sáng. Ngay từ hôm sau Tây Môn Khánh đã mặc quần áo tang, đội mũ trắng đi hài trắng.

Hạ Đề hình cũng thân tới phúng điếu. Tây Môn Khánh cùng Ôn Tú tài tiếp đãi. Hạ Đề hình uống trà xong, cáo từ mà về. Trước khi về còn gọi đám lính trong nha môn lại dặn là phải phục dịch chu đáo, người nào không lo tròn phận sự sẽ bị nghiêm trị. Sau đó mới lên ngựa mà về.

Ngô Ngân Nhi nghe tin cũng ngồi kiệu tới phúng điếu. Lạy khóc trước linh sàng một hồi rồi vào thượng phòng chào Nguyệt nương, đoạn khóc mà nói:

- Lục nương mất rồi, thật tội nghiệp quá. Vậy mà chẳng ai nói gì, mãi đến hôm nay tôi mới biết.

Ngọc Lâu hỏi:

- Dù sao thì người cũng là con nuôi của Lục nương, vậy mà Lục nương đau yếu bao lâu, chẳng thấy người đến thăm gì cả.

Ngân Nhi đáp:

- Tam nương trách cứ thật đúng, nhưng quả là tôi không hề hay biết.

Nguyệt nương bảo:

- Người không nhớ mà tới thăm Lục nương, nhưng Lục nương thì khi nào cũng nhớ tới người, lúc lâm chung còn tặng kỷ vật cho người, ta đã giữ gìn người rồi.

Đoạn quay lại bảo Tiểu Ngọc:

- Người lấy ra cho Ngân thư coi đi.

Tiểu Ngọc chạy vào trong lấy ra một cái hộp đưa cho Ngân Nhi. Mở ra thấy có một bộ xiêm y bằng lụa quý, hai cây trâm vàng và một cành hoa bằng vàng để cài áo. Ngân Nhi khóc như mưa như gió rồi nói:

- Tôi mà biết Lục nương đau nặng thì đã đến hầu hạ Lục nương rồi.

Nói xong lạy tạ Nguyệt nương. Nguyệt nương mời Ngân Nhi dùng trà rồi bảo ở lại vài ngày.

Hôm sau lễ tụng kinh siêu thoát được cử hành, lớn nhỏ

trong nhà kéo tới đại sảnh lạy khóc. Lân lý xóm giềng sang điều tang, thân bằng quyến thuộc các nơi và các quan phủ trong huyện cũng tới phân ưu.

Sau đó Từ tiên sinh tới để coi việc đại liệm. Xong xuôi thì làm lễ nhập quan. Tây Môn Khánh bảo Nguyệt nương chọn bốn bộ xiêm y thật đẹp bỏ vào áo quan, bốn góc áo quan lại để bốn đĩnh bạc. Hoa Đại cữu bảo:

- Vàng bạc để dưới đất lâu ngày sẽ tan biến đi, tổng tiền người chết như vậy là không nên.

Nhưng Tây Môn Khánh nhất định không nghe.

Nhập quan xong, áo quan được đóng đinh. Lớn bé trong nhà lại nhất loạt khóc than râm rĩ. Tây Môn Khánh khóc ngất mà nói:

- Nàng ơi, thế là từ nay tôi chẳng bao giờ còn thấy mặt nàng nữa.

Khóc lóc một hồi, làm lễ xong thì mọi người giải tán. Lát sau Tây Môn Khánh sai dọn tiệc chay để thết đãi Từ tiên sinh, rồi tiễn ra về. Lại có gia nhân vào báo là Đổ trung thư tới để đề minh tinh. Đổ trung thư nguyên là một chức việc trong điện Chân Tông, nhưng đã bị cách chức nằm nhà.

Tây Môn Khánh thân bước xuống thêm đại sảnh đón lên, tự tay rót ba chung rượu mà mời, có Bá Tước và Ôn Tú tài ngồi bên tiếp chuyện. Tây Môn Khánh sai đem lụa bạch ra để Đổ trung thư đề minh tinh, lại có ý muốn viết mười một chữ: "Chiếu phong Cẩm y Tây Môn cung nhân Lý thị cữu", nhưng Bá Tước bảo:

- Vị chính thất hiện còn sống, viết như vậy sao được...

Đổ Trung thư nói:

- Đại nhân đây nói phải.

Đoạn giảng giải một hồi, rồi đề nghị là đổi chữ "cung" thành chữ "thất". Ôn Tú tài cũng nói:

- Hai chữ "cung nhân" là dùng cho các bậc mệnh phụ có tước vị, mình không nên tiếm dụng, hai chữ "thất nhân" chỉ người trong nhà, như thế vừa tự nhiên vừa là lối xưng hô thông thường, nên dùng lắm.

Tây Môn Khánh cho là phải. Minh tinh được viết xong, riêng hai chữ "chiếu phong" thì được thiếp vàng, đoạn cho treo trước linh cữu. Sau đó Tây Môn Khánh dọn tiệc rượu khoản đãi Đổ trung thư rồi tiễn ra về.

Hôm đó các thân thích như Ngô Đại cữu, Hoa Đại cữu, Hàn di phu, Trâm di phu đều đem lễ tam sinh tới thắp hương tế lễ. Kiều Đại nương, Ngô Đại cữu mẫu Ngô Nhị cữu mẫu, Hoa Đại cữu mẫu cũng ngồi kiệu đến điều tang khóc lóc. Nguyệt nương và các tiểu thiếp khăn tang áo xô đáp lễ rồi mời vào phòng trong, uống trà nói chuyện.

Trong đám khách khứa chỉ có vợ chồng Hoa Đại cữu là mặc đồ đại tang, còn bao nhiêu chỉ mặc đồ tiểu tang.

Hôm đó Lý Quế Thư nghe tin, cũng đến phúng điếu, thấy Ngân Nhi bèn bảo:

- Thư thư tới đây bao giờ vậy? Thư thư biết tin sao không nói cho tôi một câu. Thật là thư thư chỉ biết có mình mà thôi.

Ngân Nhi đáp:

- Tôi cũng chẳng biết tin tức gì, nếu biết tôi đã tới đây từ trước rồi.

Loanh quanh đã tới với ngày mồng bảy. Thêm mười sáu vị tăng của chùa Báo Ân tới tụng kinh Pháp Hoa. Thân bằng quyến thuộc xa gần vẫn tiếp tục tới phúng điếu. Tây Môn Khánh và Nguyệt nương bù đầu ngày đêm vì phải tiếp khách và lo các công việc.

Hôm đó Ngô Đạo quan ở miếu Ngọc Hoàng cũng tới phúng điếu, được Tây Môn Khánh mời dùng tiệc chay. Đang ngồi nói chuyện thì gia nhân vào thưa:

- Hàn tiên sinh cho đem bức họa truyền thần tới.

Tây Môn Khánh coi bức họa, thấy vẽ Bình Nhi đầu đội mũ Kim thúy có gắn hạt châu, mình mặc áo đại hồng, mặt mày xinh tươi linh động như lúc còn sống. Tây Môn Khánh ngắm nghía một lúc lâu, hài lòng lắm, rồi cho dựng trước đầu linh cữu. Khách khứa ra vào ai cũng trầm trồ khen ngợi bức họa trông như thật.

Lát sau Hàn tiên sinh tới, Tây Môn Khánh ân cần mời vào uống rượu nói chuyện, đoạn bảo:

- Bức họa bán thân này đẹp lắm, còn bức truyền thần đại ảnh, xin tiên sinh gia công vẽ thật khéo cho.

Hàn tiên sinh đáp:

- Tôi cầm cây bút là cẩn thận từng ly từng tý, đâu dám sơ suất.

Tây Môn Khánh thường cho ít bạc nữa rồi tiễn ra.

Gần trưa thì Kiều đại hộ đem thật nhiều lễ vật như lợn, dê và các thứ khác đến làm tế lễ. Phường bát âm cử nhạc inh ỏi. Kiều đại hộ làm lễ trước linh cữu. Tây Môn Khánh và Kính Tế mặc đồ tang quý hai bên linh cữu mà trả lễ. Tiếp đó, những thân quyến của Kiều đại hộ như Thượng cử nhân, Chu Đường quan, Ngô Đại cữu, Lưu Học quan, Hoa Thiên hộ, Đoạn thân gia, sáu bảy người cùng bước tới làm lễ dâng hương. Trong khi đó, bài sơ tế được đọc lên như sau:

- Hôm nay là ngày Tân Ty, tháng Canh Thân, năm Đinh Dậu, Chính Hòa thứ bảy, chúng tôi là Kiều Hồng cùng thân thích, kính cẩn làm lễ trước linh cữu Cố thân gia mẫu, Tây Môn phu nhân Lý thị. Thân gia lúc sinh thời tính tình khoan nhu ôn hậu, quán xuyên gia đình thì lấy cần kiệm làm gốc, khiến người trong nhà phải kính cẩn mến thương, quả đã làm tròn đạo vợ hiền. Thân gia như lan như huệ, sánh cùng người quân tử, cuộc đời hạnh phúc muôn phần. Nhưng đang lúc hưởng hạnh phúc, duyên cầm sắt tưởng ngàn đời vĩnh cửu, chử thọ kia tưởng những vô cương, thì không may lâm bệnh mà cuộc đời như giấc hoàng lương, khiến cho người người không nén nổi bi thương. Nay thì đã hoàn toàn cách biệt âm dương. Chúng tôi đây thương xót khôn lường. Thân gia có linh thiêng thì xin chứng giám cho chúng tôi.

Đám Kiều đại hộ tế xong, được Tây Môn Khánh mời vào tiệc. Lát sau thì Kiều Đại nương, vợ Chu Đường quan, vợ Thượng cử nhân và Đoạn Đại thư cũng vào tế trước linh cữu. Nguyệt nương cùng đám tiểu thiếp khóc lạy trả lễ rồi mời vào thượng phòng khoản đãi.

Ngoài này, Tây Môn Khánh đang cùng khách khứa dùng tiệc thì nghe ngoài đường có tiếng quân hầu la hét dẹp đường, tiếng trống phách, rồi gia nhân lật dật vào báo:

- Có Hồ lão gia trên phủ xuống diếu tang, hiện đã xuống kiệu ngoài cổng.

Tây Môn Khánh hoảng lên, vội nhờ Ôn tú tài ra nghênh tiếp, còn mình thì bước tới cạnh linh cữu đứng chờ. Quân hầu đem vàng hương vào trước, rồi Hồ Phủ doãn mặc áo trắng đeo đai vàng bước sau, quan viên tùy tùng cũng theo vào. Tới trước linh cữu, Hồ Phủ doãn đứng lại, Xuân Hồng quý xuống đưa một bó hương đã đốt rồi, Hồ Phủ doãn cắm hương vào bát hương rồi vái hai vái.

Tây Môn Khánh sụp lạy trả lễ rồi nói:

- Kính xin lão tiên sinh tự nhiên, thật là làm phiền lão tiên sinh quá lắm.

Nói xong mời Hồ Phủ doãn ra ngoài. Hồ Phủ doãn bảo:

- Lệnh phu nhân quy tiên giờ nào vậy? Mãi tới hôm qua tôi mới biết thành thử tới diếu tang hơi chậm, xin thứ lỗi.

Tây Môn Khánh nói:

- Trắc thất chúng tôi mất vào giờ Sửu, vì bệnh không cứu được, nay lão tiên sinh nhọc lòng tới diếu, thật uống công lao tiên sinh quá.

Ôn tú tài đứng bên vái một vái rồi nâng chung trà mà mời. Hồ Phủ doãn uống trà, nói vài câu chuyện rồi đứng dậy cáo từ. Ôn tú tài đưa tiễn ra tận ngoài cổng lớn.

Mãi tới chiều, những người tới diếu tang vẫn còn đông nườm nượp.

Hôm sau, ca nữ Trịnh Ái Nguyệt đem lễ tam sinh và nhiều lễ vật khác tới phúng diếu, lạy khóc trước linh cữu. Nguyệt nương tặng lại một xấp lụa, đoạn ra ngoài hỏi Tây Môn Khánh:

- Minh nên thưởng tiền cho Quế Thư và Ngân Nhi chứ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Không cần, thưởng cho mỗi đứa một xấp lụa là được rồi.

Tối hôm đó đám ca nữ được Nguyệt nương mời ở lại để

khoản dãi. Đám ca công như Lý Minh, Ngô Huệ, Trịnh Phụng, Trịnh Xuân cũng có mặt để chờ sai bảo:

Tây Môn Khánh cho đặt mười lăm bàn tiệc lớn tại đại sảnh để khoản dãi thân bằng quyến thuộc. Thực khách gồm Ngô Đại cữu, Ngô Nhị cữu, Hoa Đại cữu, Trâm di phu, Hàn di phu, Nghê Tú tài, Ôn Tú tài, Nhiệm Y quan, Lý Tam, Hoàng Tứ, Bá Tước, Trĩ Tiết, Hy Đại, Chúc Thật Niệm, Tôn Thiên Hóa, Bạch Lãi Quang, các quản lý Phó, Hàn, Cam, hai đứa cháu bên ngoại và các lân lý hàng xóm. Để giúp vui bữa tiệc, Tây Môn Khánh đã cho gọi một đoàn hát tới hát tuồng. Mọi người ăn tiệc vừa coi hát.

Mở đầu bữa tiệc, thực khách vào tế trước linh cữu. Tây Môn Khánh và Kính Tế lạy trả. Sau đó bữa tiệc bắt đầu, đoàn hát cũng khởi sự diễn. Sau một hồi tuồng, Bá Tước nói:

- Nghe nói là hiện có ba ca nữ đang ở trong nhà sao đại ca không cho gọi ra rót rượu mời Kiều thân gia và lão cữu đây.

Tây Môn Khánh bèn sai Đại An vào gọi ba ca nữ ra. Kiều Đại hộ nói:

- Không nên, người ta tuy là ca nữ, nhưng hôm nay tới đây là để điếu tang, sao lại gọi ra chuốc rượu.

Bá Tước nói:

- Lão thân gia cứ để mặc chúng nó, có chúng nó ở đây tội gì không gọi ra.

Đoạn quay lại bảo Đại An:

- Người cứ vào nói. Ứng Nhị gia bảo là Lục nương mất đi, chúng nó phải tỏ lòng hiếu thuận bằng cách ra ngoài này chuốc rượu cho lão thân gia và lão cữu cùng chúng ta.

Đại An vào một lúc rồi trở ra thưa:

- Các thư thư nói là có Ứng Nhị gia tại đây nên không chịu ra.

Bá Tước bảo:

- Nếu vậy thì để ta đi.

Nói xong đứng dậy bước vài bước, nhưng rồi lại trở về ngồi xuống. Tây Môn Khánh cười:

- Sao không đi, lại trở lại vậy ?

Bá Tước đáp:

- Tôi trở lại là để chờ ba con tiểu dâm phụ đó ra đây, mắng cho mấy câu đỡ tức rồi mới đi được.

Đoạn lại giục Đại An vào gọi ba ca nữ ra. Đại An vào nói là Bá Tước chịu bỏ đi, ba ca nữ mới từ từ bước ra, tất cả đều mặc áo trắng, quần đoạn xanh, bước tới trước tiệc lạy chào thực khách rồi cười tủm tỉm đứng một bên chờ đợi. Bá Tước hỏi:

- Bao nhiêu khách tại đây, vậy mà gọi ra sao các người cứ chùng chình không chịu ra ngay ?

Ba ca nữ im lặng không trả lời, nhưng đưa mắt cho nhau rót rượu mời Kiều đại hộ và Ngô Đại cữu. Trong khi đó đoàn hát tiếp tục diễn tới đoạn Bạo Tri Bản tới nhà Ngọc Tiêu, bà mẹ ra nghênh tiếp. Bạo Tri Bản hỏi:

- Sao lão không gọi thư thư ra đây ?

Bà mẹ đáp:

- Bạo quan nhân à, quan nhân thật không biết tính người, con gái tôi đã không muốn ra thì không thể mời gọi gì được, quan nhân bảo tôi làm sao gọi nó bây giờ.

Quế Thư coi tới đây cười bảo:

- Ông họ Bạo này quả giống ông họ Ứng ở đây như đúc.

Ngân Nhi tiếp:

- Cũng vô duyên y như nhau, chẳng khác gì cả.

Bá Tước trêu tức:

- Con dâm phụ kia, tao vô duyên sao mẹ mày lại thích tao ?

Quế Thư trả đũa ngay:

- Có mà thích cái cóc khô.

Tây Môn Khánh hơi bực mình:

- Thôi, coi tuồng đi, còn nói lời thôi nũa là bị phạt một chung rượu lớn đó.

Bá Tước vội im lặng uống rượu coi tuồng.

Hai cánh rèm thượng phòng được vén lên để mỗi người trong nhà có thể xem tuồng. Trong cánh rèm bên trái có Ngô Đại cữu mẫu, Ngô Nhị cữu mẫu, Dương cô nương, Phan bà, Ngô

dại di, Mạnh Đại nương, Trịnh tam thư, Đoàn Đại thư, Nguyệt nương và các tiểu thiếp. Trong cánh rèm bên phải có Xuân Mai, Ngọc Tiêu, Lan Hương, Nghênh Xuân và Tiểu Ngọc.

Một gia nhân là Trịnh Kỳ bung thức ăn di ngang, Xuân Mai gọi lại hỏi:

- Mang thức ăn cho ai vậy?

Trịnh Kỳ đáp:

- Đem lên để Ngô Đại cữu mẫu cùng các nương nương dùng.

Xuân Mai bèn thò tay cầm một chung trà trên mâm định uống. Trong khi đó, Tiểu Ngọc xem tuồng, thấy trong tuồng có một kỹ nữ cũng tên Ngọc Tiêu, bèn kêu Ngọc Tiêu mà nói đùa:

- Kìa, có khách tới tìm, mụ dẫu đang kêu chị, sao chị không ra?

Nói xong xô Ngọc Tiêu ra đằng trước. Ngọc Tiêu không đề phòng, chúi người ra trước, không gượng lại được, đâm xâm ngay vào Xuân Mai, vừa đúng lúc Xuân Mai cầm chung trà. Trà nóng đổ ướt hết áo, Xuân Mai giận dữ mắng Ngọc Tiêu:

- Đồ đâm phụ, có gì mà đùa giỡn vậy? Làm trà đổ hết ra áo người ta đây này, may mà không vỡ chung.

Xuân Mai nói to tiếng. Tây Môn Khánh ngoài này nghe được, bèn sai Lai An vào hỏi:

- Trong này có chuyện gì huyền nào vậy?

Xuân Mai ngã người trên ghế đáp:

- Anh ra nói rằng con đâm phụ Ngọc Tiêu nó ngứa nghề nên đùa giỡn ầm ỹ đó.

Lai An trở ra, nhưng thấy Tây Môn Khánh đang nói chuyện nên không thưa lại. Tây Môn Khánh bận thù tiếp nên cũng quên đi.

Nguyệt nương thấy ồn ào bèn bước sang, thấy Tiểu Ngọc ở đó thì hỏi:

- Cả người cũng ra đây ngồi nữa sao? Trong phòng có ai coi sóc?

Tiểu Ngọc đáp:

- Trong phòng hiện chỉ có nhị vị sư bà, đã có Đại cô nương thù tiếp rồi.

Nguyệt nương bảo:

- Các người tụ lại hết ở đây, đã không coi tuồng mà lại còn làm huyền nào nữa hay sao?

Xuân Mai vội đứng dậy nói:

- Chính nó đùa giỡn cười nói, không cho ai coi tuồng cả.

Nguyệt nương mắng Tiểu Ngọc vài câu rồi trở về chỗ ngồi tiếp tục coi tuồng.

Ngoài kia, Kiều Đại hộ và Nghê tú tài đứng dậy cáo từ. Trâm di phu, Hàn di phu và Nhiệm Y quan cũng định đứng dậy. Nhưng Bá Tước đã ngăn lại mà bảo:

- Chủ nhân đâu, sao không nói gì vậy? Chúng tôi đây chỉ là bằng hữu mà chưa dám đứng dậy cáo từ, vậy mà chỗ thân gia đã đòi về sớm.

Tây Môn Khánh sai đem một vò rượu quý ra rồi nói:

- Xin liệt vị ngồi lại uống hết vò này, tôi sẽ không dám lưu giữ nữa đâu.

Đoạn sai lấy chung ra, rót một chung đầy đưa cho Ngô Đại cữu mà bảo:

- Vị nào bỏ tiệc thì bị phạt như Đại cữu đây.

Mọi người thấy vậy lại ngồi xuống, uống rượu coi hát. Tây Môn Khánh nghe dào kếp hát tới câu:

Kiếp này đã khó gặp nhau,

Thì mượn nét vẽ quên sầu nhớ thương.

Tự nhiên nghĩ tới Bình Nhi, rồi nhớ lại nét mặt Bình Nhi lúc còn nằm bệnh, bất giác lòng đau như cắt, nước mắt ứa ra, vội rút khăn tay chấm mắt. Tình cờ Kim Liên ngồi trong rèm nhìn thấy, vội chỉ cho Nguyệt nương coi rồi bảo:

- Đại nương coi, rõ thật chán, đang uống rượu xem tuồng, tự nhiên lại khóc, thật chẳng ra làm sao.

Ngọc Lâu bảo:

- Thư thư là người thông minh mà không biết hay sao. Trăng có khi đầy khi khuyết, người có lúc hợp lúc tan. Đây là

gia gia xem tuồng, thấy hoàn cảnh ly biệt trong tuồng, xúc động biệt ly hiện tại mà khóc.

Kim Liên bảo:

- Khóc là khóc vì cái gì ấy chứ đâu phải vì xem tuồng. Đoàn hát này diễn có ra gì mà bảo là xúc động được, họ diễn làm sao mà tôi khóc được thì mới là diễn hay.

Nguyệt nương khó chịu:

- Ngũ nương nói nhỏ chứ, cho chúng tôi nghe hát.

Ngọc Lâu nói:

- Ngũ nương chẳng hiểu gì, lại cứ thích cãi.

Sau đó mọi người im lặng coi tuồng.

Tuồng diễn tới gần canh năm mới vãn. Khách khứa ra về. Tây Môn Khánh sai dọn rượu thịt khoản đãi đoàn hát rồi bảo:

- Ngày mai Lưu, Tiết nhị vị thái giám tới diếu tang, các người lại vì ta mà mệt nhọc một đêm nữa.

Đám đào kép dạ ran rồi quây quần ăn uống.

Bọn Lý Minh bốn người cáo từ về nhà.

Tây Môn Khánh thấy trời gần sáng, trong người mệt mỏi, liền vào giường nghỉ ngơi...

HỎI 65

BA ĐIỀU KIỆN OÁI OẢM

Tây Môn Khánh đi ngủ rồi, Đại An lấy một ít rượu thịt, đem ra cửa tiệm để cùng Phó quản lý và Kính Tế ăn uống. Nhưng Phó quản lý vì uống quá nhiều, không uống được nữa, ra tới tiệm là lăn ngay xuống giường mà bảo:

- Ta say quá rồi, cậu Kính Tế thì chắc không ra đây đâu, người mang về cùng Bình An ăn uống đi.

Đại An lại đem rượu thịt ra căn phòng ngoài cổng cùng Bình An chén thù chén tạc. Sau đó Bình An lăn ra ngủ, Đại An cũng tìm chỗ ngủ.

Lát sau Phó quản lý tới tìm Đại An trò chuyện, Phó quản lý hỏi:

- Mọi việc lo cho Lục nương đã đầy đủ hết rồi phải không?

Đại An đáp:

- Lục nương quả là người có phúc, chỉ phải cái không được thọ mà thôi. Ma chay cho Lục nương tốn kém lắm, không thể tính hết, nhưng gia gia đâu có phải dùng tới tiền của mình. Nói thật cho thúc thúc biết, khi về với gia gia, Lục nương đem về theo không biết bao nhiêu là tiền của. Người ngoài không biết, chứ tôi biết hết. Đừng nói gì tiền bạc, cứ nói những vàng bạc châu báu, nữ trang, kim cương cũng không sao kể hết. Cho nên gia gia tôi thương Lục nương là thương tiền chứ không phải là thương người. Nhưng Lục nương tôi là người rất tốt, tính tình thì khiêm nhường, ăn nói thì hiền hòa, gặp ai cũng tươi cười, chẳng một ai mất lòng, đến ngay chúng tôi đây mà Lục nương cũng chưa từng một lời rầy mắng.